

Dragi American Airlines,

NUMELE MEU ESTE BENJAMIN R. FORD și vă scriu pentru a solicita restituirea sumei de 392 de dolari și 68 de cenți. Stați, că nu e bine: *solicat* e prea politic și eufemistic, mă gândesc, prea diplomatic și britanoid, un cuvânt care se postează pe pagină cu bățosenia cuiva care ar încerca să mențină în echilibru o nucă pe-o bucă. Dar ce tot zic eu aici? Cuvintele nu au buci! *Dragi American Airlines*, mai degrabă *pretind* să mi se restituie suma de 392 de dolari și 68 de cenți. Pretind pretind pretind. În italiană, *richiedere*. *Verlangen* în germană și *требовать* în rusește, dar v-ați prins care-i ideea, nu mă-ndoiesc. Închipuiți-vă, de dragul demonstrației, că între noi se află o masă. Auziți un zgomot strident? Eu sunt ăla, bătând cu pumnul în masă. Eu, domnul „Plătiți-i lui Benjamin R. Ford”, care trag șuturi în blestematele de picioare ale mesei. Ideal ar fi să vă închipuiți și niște pereți din beton și un singur bec atârând pe deasupra capetelor noastre. Acum, închipuiți-vă cum sar în picioare și răstorn scaunul de sub mine, cum vă înfig un deget în mutră, cu ochii înroșiți și privirea încrâncenată, cum fac spume în colțurile gurii în timp ce zbier, urlu, răcnesc și puuuuuuuuuu ca trenu-n gară: „DAȚI-MI ÎNAPOI NENOROCIȚII ĂIA DE

BANI!" Vedeți? O amărăță de *solicitare* scrisă într-o manieră elegantă nu prea pare să surprindă esența lucrului, ă, ce ziceți? Nu, domnilor. Eu *pretind* ceva în aceste rânduri. Și vorbesc al dracului de serios.

Sunt conștient, firește, că enșpe mii de maniaci vă bombardează anual cu astfel de cereri. Bănuiesc, purcelușilor, că sunteți obișnuiți să-și umfle toți piepturile și să sufle către voi.¹ Chiar și acum, de pe scaunul meu proiectat aiurea din acest aeroport proiectat aiurea, mă uit la o femeie între două vârste, care gesticulează în fața unui ghișeu de bilete ca o stropitoare care a luat-o razna. Poate că și ea vorbește serios. Poate că vorbește, ca și mine, *al dracului* de serios. Și totuși, servieta de la picioarele ei și taiorul de la Talbots de pe ea, cu fustă plisată, mă fac să ajung la concluzia că, probabil, e pe cale să rateze o întâlnire teribil de importantă la Atlanta, unde urma să ia o decizie referitoare la ce tip de băutură carbogazoasă or să bea enșpe mii de nătărăi, cu vârste cuprinse între 18 și 34 de ani, în timpul unei anumite jumătăți de oră din programul de la televizor, pe teritoriul a patru până la șase piețe din Vestul Mijlociu, și sunt sigur că vânzătoarea de la ghișeu de bilete se arată înduioșător de înțelegătoare față de problema doamnei cu sifonul — și, totuși, dă-o-n mă-sa. Și ce dacă jumătate din cei enșpe mii de nătărăi beau mai degrabă pepsi decât coca-cola? Pe de altă parte, întreaga mea ființă este acum făcută praf și pulbere, terminată și gata să fie luată cu aspiratorul de vreun imigrant îmbrăcat în salopetă.

¹ Aluzie la desenele animate cu cei trei purceluși, în care lupul își umflă pieptul și suflă peste casa lor, vrând să le-o dărâme.

„Vă rog să vă calmați, domnule”, parcă vă și aud spunându-mi. „Dacă ne permiteți, vă recomandăm o gustare sănătoasă; poate puțin *sudoku*!” Sigur că da, *sudoku* — s-ar zice că este analgezicul *du jour* al tuturor celor plecați în călătorii. După toate aparențele, acest joculeț îi ajută pe compatrioții mei să treacă mai ușor peste nesfârșitele ore de stagnare, un timp care parcă se coagulează, asemenea rănilor, în loc să se scurgă. Și se mai spune că oala supravegheată nu dă niciodată în clocot, însă e și greu, dragele mele, să n-o supraveghezi, când ești băgat în ea până la gât. De câte ore stau, nu pot să spun — în orice caz, nu cu exactitate. De ce sunt așa de puține ceasuri în aeroporturi? Într-o gară, nici nu-ți rotești capul cu mai mult de zece grade, fără să dai peste un alt ceas pe perete, pe tavan, pe podea etc. Te-ai gândi că deștepții care proiectează aeroporturi, dând curs unei sugestii provenite de la strămoșii lor, s-ar gândi să atârne un ceas, două, pe pereți, în loc să lase anunțarea orei pe seama notelor de subsol digitale, aflate în partea de jos a ecranelor răzlețe care afișează orarul zborurilor. Mă mândresc peste măsură cu faptul că n-am purtat niciodată un ceas de mână, de când am împlinit treisprezece ani și tata mi-a dat un Timex pe care l-am făcut țândări cu o crosă de golf, ca să văd cu ochii mei de câte lovituri e nevoie, ca să-i oprească ticăitul (nu de multe, așa cum s-a dovedit). Însă aeroporturile n-au fost proiectate pentru oameni ca mine, un fapt care devine din ce în ce mai clar, de vreme ce-mi împart prezentul între fumatul țigărilor pe trotuarul de afară și gestul de a bate darabana cu degetele în brațele scaunelor dinăuntru. Dar și mai odioasă decât lipsa ceasurilor, aș putea să adaug, este înlocuirea acelu *bip-bip-bip*

făcut de cărucioarele care transportă persoane cu imitații digitalizate ale trilurilor unor păsări. Triluri! Nici nu trebuie să vă mai spun că nu e cine-știe-ce pas înainte să te izbească o ditamai vrabia de patru metri lungime, față de o mașinuță de golf blindată. Dar aici este un subiect de discuție pentru ăia deștepți, nu pentru voi, deci *mea culpa*. Trebuie să fim selectivi în privința bătăliilor pe care le dăm — cel puțin așa mi s-a spus.

Mă gândesc, însă, că nimic din toate astea nu-mi vor folosi la nimic dacă nu fac o descriere amănunțită a situației mele, și anume: biletul meu a fost achiziționat contra sumei de 392 de dolari și 68 de cenți — așa cum am menționat mai devreme și voi continua să menționez, la fel de frecvent ca păcăniturile unui dansator de step —, pentru o călătorie dus-întors pe ruta New York (LaGuardia) — Los Angeles (LAX), cu o escală de patruzeci și cinci de minute la Chicago (O'Hare); dacă ar exista vreun ceas prin apropiere, aș dezvălui cât a ținut cu adevărat escala, dar e mai sigur să spun că mai are puțin și se face de opt ore, fără să i se poată întrevădea sfârșitul). În ultima oră, a opta, am fumat șaptesprezece țigări, ceea ce n-ar fi mare lucru, numai că magazinele șmechere ale lanțului Hudson News de aici nu vând și marca mea de țigări, așa că voi fi nevoit, în curând, s-o schimb cu alta și, cu toate că n-ar trebui să mă enerveze atât de tare atâta lucru, uite că mă enervează. De fapt, mă scoate din sărite. Adică de viața mea se alege praful și nu mă pot bucura nici măcar de cea mai mică dintre plăceri. Acum câteva ore, un puști cu un hanorac de-al echipei Cubs mi-a cerut o țigară și jur că, dacă-l mai văd o dată, îl fac țândări ca pe Timex-ul ăla. Să-ți iasă pe nas,

scârnăvie. Însă toată discuția asta despre fumat îmi provoacă o mâncărime cunoscută, așa încât scuzați-mă o clipă, dar mă duc afară, pe trotuar, cum cere legea, ca să mă scarpin.

*

E MAI BINE ACUM. Hopa, ia stați puțin, că nu mi-e deloc bine. În ultimul timp, am avut niște dureri ciudate în zona lombară, iar scaunele astea din aeroport, cu tapițeria lor din imitație de piele o-ri-gi-na-lă, nu fac decât să-mi agraveze durerea. Toată viața mi-am jurat să nu ajung niciodată genul de ipohondru care nu vorbește despre nimic altceva, decât despre ce și unde-l mai doare. Asta până în ziua în care a început să mă doară și pe mine una sau alta, ca să am despre ce vorbi. Pe bune, sunt lucruri infinit de fascinante și imposibil de ținut doar pentru tine! Cum să vorbești despre altceva, când aspectul fizic al persoanei tale se dezintegrează, când simți că totul, de la gât în jos, îți devine, încetul cu încetul, *kaput*¹? Cu siguranță că nu-ți arde să discuți, de pildă, pe marginea teoriilor lui Lacan într-un avion care se răsucesc în spirală, cu botul spre Pământ. Asta, bineînțeles, dacă nu ești Lacan însuși, dar chiar și așa: Băăăi, Jacques, trezește-te! Pe vremea când beam, aveam tendința să-mi ignor disfuncțiile organismului — bine, hai, dezvăluire completă: în ultimii ani, cei mai întunecați, ai băutului meu, aveam tendința să-mi ignor până și funcțiile organismului —, însă acum au devenit un fel de hobby pentru mine. Îmi omor timpul liber palpându-mi și împungându-mi delicat organele interne, așa cum fac femeile în

¹ Stricat (*germ.*).